VIMANA

1972

3

Julkaisija Interplanetistit ry -
Interplanetisterna rf

Päätoimittaja Aili Nurmiaho
Toimitussihteeri P. Teerikorpi

Tietoja julkaisijayhdistyksestä:

Yhdistyksen tarkoituksena on tutkia ja välittää "lentäviä lautasia" koskevia tietoja.

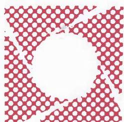
Puheenjohtaja Jarl Lund

Vuotuinen jäsenmaksu 15 mk

Yhdistyksen postiosoite:
PL 101
00101 Helsinki 10

Postisiirtotili 1292 00 - 8

V I M A N A on neljä kertaa vuodessa ilmestyvä jäsenlehti

1972 3

Ufokirjoja ilmestynyt

Suomenkielisille kirjamarkkinoille on viime vuosina ilmaantunut melkoinen joukko "ufoja koskevia tai niitä sivuavia teoksia ja lukijoitakin on ilmeisesti riittänyt, ainakin myyntiluvuista päätellen. Olisi hyvin kiintoisaa, mikäli tehtäisiin perusteellinen tutkimus ufokirjojen todellisesta osuudesta väestön lukutottumuksissa. Herää useita kysymyksiä: Koetaanko ufokirjat pääasiassa tiedollisina vai viihteellisinä anteina? Minkälaisten kirjojen ohella ne ovat sijoittuneet luetuimpien kirjojen listalle? Minkälaisia herätteitä ne ovat antaneet? Ketkä ovat niitä eniten hankkineet ja miksi? Minkälainen kirjallisuus on mahdollisesti joutunut ufokirjojen menestyksestä kärsimään? Luulisi, että tästä riittäisi aihetta vähintäänkin yliopistolliseksi laudaturtutkielmaksi, ajankohtaisia ja tärkeitä kysymyksiä, joiden pitäisi kiinnostaa yhteiskuntatieteilijöitä ja monia muitakin.

Ufokirjallisuus on varsin monivivahteista, tosin leimaa-antavin piirre on yksityisten havaintoraporttien runsas esittely analyysin

ja syvemmälle luotaavan pohdiskelun jäädessä vähemmälle. Poikkeuksena jälkimmäisessä suhteessa on suomeksi äskettäin käännetty Humanoidit (Charles Bowen toim.) josta löytyy paitsi analyysin aihetta, myös analyysia ja pyrkimystä aineiston pohjalta tapahtuvaan mielekkääseenkin pohdiskeluun.

Edellä esitettiin kysymys ufokirjojen aiheuttamista herätteistä. On hiukan haikeana todettava, että harva ufokirja on pystynyt viitoittamaan lukijaansa tieteen virvoittaville vesille; olisi kaunista, jos niinkin paljon luettu tieteellistä kysymyksenasettelua sivuava kirjalaji pystyisi opastamaan tieteen metodin ymmärtämiseen ja käyttöön.

Joka tapauksessa toivomme lukijoillemme kiintoisia, mutta samalla kriittisen tarkkaavaisuuden sävyttämiä hetkiä tämän syksyn uutuuskirjojen parissa.

Uusimmat suomeksi ilmestyneet ufokirjat:

Charles Bowen: Humanoidit (Otava)

Tapani Kuningas: Operaatio UFO (Kustannus Oy Jaanes)

Soini Lax: Pudasjärven UFOt (Kirjayhtymä)

Reijo Sjögren: Mies toisesta maailmasta (Otava)

PUDASJÄRVEN UFOT

Soini Lax. Kirjayhtymä, Helsinki. Kirjakauppoihin 15.10.1972.

Pudasjärven ufoilmiöt ovat saaneet viime vuosina runsaasti julkisuutta. Ilmiöt ovat joutuneet myös ainutlaatuisen tutkimuksen kohteeksi. Ufotutkimus puolestaan on johtanut Pudasjärvellä voimakkaaseen tutkimustoimintaan myös muilla aloilla. Ufotutkijoista on näin ollen tullut uranuurtajia.

Nyt näistä Pudasjärven ilmiöistä seurannaisilmiöineen ilmestyy kirja. Pudasjärvellä asuva kirjailija Soini Lax (edellisen syksyn kirja Pauli Nevala - Teuvan Rivakka) on kirjoittanut kirjan Pudasjärven Ufot. Kustantaja on luvannut kirjan kauppoihin lokakuun 15 päivänä.

Kirja on ensimmäinen tyhjentävä esitys Pudasjärven ufoista sekä kaikesta niihin liittyvästä. Lukija tulee toteamaan, että Pudasjärven ufot ovat ilmiönä huomattavasti laajempi ja mielenkiintoisempi kuin tähän asti on oletettu tai tiedetty. Ufoalueella asuvana, paikkakuntaa ja henkilöitä tuntevana kirjoittaja on päässyt, kuten sanotaan pintaa syvemmälle.

Kirja ei ole kuitenkaan esitys yksinomaan Pudasjärven ufoista, ilmiötä tarkastellaan myös yleisenä maailmanlaajuisena ongelmana. "Mitä ufot ovat? Mistä ne tulevat? Tulevatko ne ulkoavaruudesta? Mikä odottaa ihmiskuntaa ja maapalloa lähitulevaisuudessa?", kyselee kirjoittaja kirjan johdannossa. Kirjassa etsitään vastausta näihin kysymyksiin.

Erikoisen mielenkiintoisia tulevat olemaan selostukset Pudasjärvellä todetuista humanoidi-ilmiöistä, joista tähän mennessä on tiedetty vähän tai ei mitään. Lukija tulee havaitsemaan, että myös humanoidi-ilmiöt ovat ainakin eräiltä osin erikoisia Pudasjärvellä. Lukija muodostanee niistä oman käsityksensä, kuten muistakin kirjassa esitetyistä asioista.

Kirja on jaettu viiteen osaan: I Ufoilmiöitä, II Ufotutkimuksia, III Maaperätutkimuksia, IV Uraania, ufoja vai utopiaa, V Ufoja. Kukin osa jakautuu useihin otsikoituihin lukuihin, esimerkiksi: Näkymätön ufo, Ufojen jäljillä Särkivaarassa, Uusia ja vanhoja ilmiöitä, Ufokuvia, Renkaita metsässä, Kraatereita vetyfilmillä, Valtausvarauksia, Ufoja ei ole, Mätäsojan humanoidi, Vieraalta planeetalta, Kypäräpäisiä miehiä, Loistava voitto ufotutkijoille, Ufoja nousee maasta, Salaperäisiä rakennelmia, Uudentyyppisiä ufoja, Ufojen telakointi, jne.

Kyseessä on uudentyyppinen yhtenäinen ufokirja. Siinä mielessä se tuo mielenkiintoisen ja varmasti hyvin tarpeellisen lisän köyhään suomalaiseen ufokirjallisuuteen. Kirjassa esitellään myös uusi ufoteoria. Lehtilainauksia ei kirjassa juuri esiinny. Kirja on kuvitettu.

Myös Saapungin ufoilmiö saa lisävalaisua. Kirjoittaja ei kuulu ufotutkijoihin, mutta hän on seurannut läheltä kaikkia Pudasjärven ufotutkimuksia. Siten hän asiaan paneutuneena esittää arviointinsa tavallaan puolueettomana ulkopuolisena. Suoralta kädeltä hän ei pyri väittämään tai todistamaan asioita siten, että tämä olisi niin tai noin, vaan kertoo tapaukset ja jättää tosiasiain pohjalla johtopäätösten teon lukijalle.

Kirja on kirjoitettu eloisasti ja jännittävästi. Yhteisen juonen muodostaa ufo, tuo salaperäinen ja jännittävä, joka esiintyy mitä moninaisemmalla tavalla. Kirja Pudasjärven ufot osoittaa jälleen, että ufo on eräs aikakautemme mielenkiintoisimpia ilmiöitä. Kirja on myös reilu tunnustus ufotutkijoille: osoittaa heidän uranaukaisijan asemansa eräillä tutkimuksen aloilla.

Taisto Virtanen

SULLIVAN, WALTER We Are Not Alone
The Search for Intelligent Life on Other Worlds.
Pelican Books.
1970

1. Emme ole yksin

"Vain yön hiljaisina hetkinä katseltavaksemme antautuva maailmankaikkeus on käsittämättömän laaja. Näyttää kuitenkin väistämättömältä, että sen suunnattomuuteen on kätkeytynyt elämää. Emme ole toistaiseksi tietoisia, onko se meidän ulottuvissamme, mutta kaikki tyyni olemme osana tässä kaikessa; me emme ole yksin."

Tämänlaisiin hehkeisiin visioihin päättää Walter Sullivan teoksensa, joka käsittelee älyllisen elämän esiintymismahdollisuuksia muualla avaruudessa. Sullivan kartoittaa osin totunnaisesti historiallisesti luotaen tätä tieteenyhteisössä käytyä keskustelua haksah-

taen sopivasti modernimpaan vastaavaan tutkimukseen. Sullivan pohtii osuvasti mm. aurinkokuntien ongelmavyyhteä sääntönä vai poikkeuksena muualla maailmankaikkeudessa kuvaten viimein mielenkiintoisesti mm. Huangin esittämän mallin "elämälle suosiollisista kosmisista ehdoista". Edelleen Sullivan paneutuu laajakantoisesti elämän synnyn tematiikkaan: hän tarkastelee tuoreimpien tutkimusten valossa elämän biokemiallista perustaa ja käyttää puhetorvenaan useita tutkijoita, jotka ovat joutuneet tuon älyllisesti kirvoittavan kysymyksen eteen, minkälaisia ilmenemismuotoja älyllinen elämä muualla avaruudessa voisi saada. Vieraamme avaruudesta ovat useimmiten perin konkreettisia, näet meteoritutkimus on ollut jo pitkään pikanttina lisänä etsittäessä todisteita tai viitteitä maapallon ulkopuolelta peräisin olevista pieneliöistä. Näet tuon meteoritutkimuksen historia on perin opettavainen kertomus siitä mitä tiesimme, tiedämme ja saamme tietää. Toisin sanoen voimme arvioida tutkimusta ja sen saavutuksia avoimesti vasta silloin kun olemme vankasti sisäistäneet sen ongelmahistoriaa, sen vaivalloista etenemistä syvemmälle. Yhtä lailla myös Mars-kuume on opettavaista luettavaa, tuon punaiselta väikkyvän planeetan merkitys käynee avaimena ymmärrettäessä erinäisiä ihmismielen ailahduksia. Edelleen Sullivan käsittelee kirjassaan kuulua Ozma-projektia, siinähän yritettiin napata mahdollisia signaaleja parista aurinkoamme lähellä olevasta kohteesta. Ozma-projektihan ei kantanut mitään "ihmeen" hedelmiä, se kannusti muita tutkijoita kritiikkiin ja uusiin oivalluksiin: alettiin etsiä muita mahdollisia viestintäkanavia. Esitettiin ajatuksia erilaisista oletetun muulla avaruudessa esiintyvän kulttuurin viestijöistä, joita voisi verrata vaikkapa Erkki Ahosen tieteisromaanissa Paikka nimeltä Plaston esiintyviin "tunnustelijoihin". Tällainen viestintäongelmavyyhden setvintä painautuu Sullivanin kynästä mieltäkiihottaviksi kokonaisnäkymiksi; Sullivan ote ei kuitenkaan herpoa: lukija tuntee olevansa jatkuvasti "tieteen varmassa suojeluksessa".

Lillyn delfiinitutkimukset selvittävät hauskasti sitä tutkimuksen aluetta, jossa pyritään hahmottamaan eri biologisten lajien sisäisiä ja välisiä viestintämahdollisuuksia. Itse asiassa tämäntyyppinen tutkimus kuuluu osana siihen laajempaan kenttään, missä pyritään selvittämään älyllisen käyttäytymisen yleisiä peruspiirteitä. Tietystikin nämä tutkimukset pohjautuvat meidän mahdollisuuksiin tajuta, käsittää tiettyjä käyttäytymisenmuotoja älyllisiksi. "Ei pidä mennä merta edemmäksi kalaan", saisi lukea monen ufotutkimusta harrastavan rintapielessä.

Viimein Sullivan kysyy otsikkonaan Entä jos onnistuisimmekin, miten kävisikään jos saisimme yhteyden meitä kehittyneempään sivilisaatioon, joka on kehkeytynyt maailmankaikkeuden kohdussa. Emme todellakaan tiedä, mutta meidän on lupa aavistaa asioita, nähdä utuisesti, saada tuntuma ikään kuin ennakolta. Tällainen yhteys eittämättä merkitsisi murrosta, murrosta, jonka ei tarvitse sopia meidän asteikkoomme ollakseen "kosmiseen harmoniaan kuuluvaa".

Raimo Heiskanen

INTERPLANETISTIT RY:n SYYSKOKOUS
sunnuntaina lokakuun 22 pnä klo 13
Balderin salissa Helsingissä Aleksanteinkatu 12.

Neljännen kerran hiljennyimme ufo-tapausten äärellä; kuuntelimme, keskustelimme, kyselimme ja hämmästelimme. Turku tarjosi meille suotuisan tyyssijan, Turun ufo-kerho ry. hoiti taiten asiaankuuluvat järjestelyt, Turun ufokerho ry. sai "tuulet puhaltamaan", monenkirjava ohjelma upotti ihmisiä mietteisiin hienoissa tiloissa. Kiitämme, kiitämme Turun ufo-kerho ry:tä: saimme kuunnella monenlaisia asioita, saimme keskustella niitten pohjalta, saimme kysellä kuulumisia ja saimme hämmästellä uusia seikkoja, joita emme aikaisemmin ehkä olleet ottaneet lukuun.

On luontevaa ajatella, että ufo-ilmiöitten äärellä tapahtunut ja tapahtuva liikehdintä aiheuttaa monenlaisia "häiriöitä", "häiriöitä", jotka itsepintaisesti tunkeutuvat kaikkialle, missä pohdiskellaan ufoihin liittyviä kysymyksiä. Näet tuo ufojen aihepiiri on tavattomasti paisumaan päin, se iskee omalla painollaan, tallaa tervettä järkeä tai vuodattaa tunteisiin uutta kipinää, joka polttaa vain omalla liekillään.

Turun ufo-seminaarin ohjelma oli monenkirjava aiheistoltaan, juuri tämä on oire tuon "häiriön" olemassaolosta. Emme hallitse nimeksikään aihepiiriä, puhumme ristiin, olemme ymmärtävinämme toisiamme, koska olemme kokoontuneet yhteisen viirin alle, olemme "asiantuntijoita" vierailla vesillä emmekä ole nimeksikään tiedollisesti vastuussa siitä, mitä sanomme tai ajattelemme. Ufojen kudelma kiehtoo, synnyttää näköaloja tai antaa aavistuksen "jostakin", mutta ikävän usein pimennämme tuon näkymän, emme ehkä riittävästi tiedosta asiayhteyksiä, emme kontrolloi kunnolla käyttämiämme lähteitä tai toimimme viljalti omaksumiemme oppien, kokemusten puhetorvina. Mutta meiltä jää usein huomaamatta, että u t e l i a i s u u s k u u l u u t u t k i m u k s e e n j a t u t k i m u s u t e l i a i s u u t e e n.

Ottakaamme esimerkiksi ufo-päivien paneelikeskustelu, joka antanee poikkileikkauksenomaisen kuvan ufo-ilmiöihin liittyvistä kokemuksista ja uskomuksista. Mitä tuo paneeli itse asiassa antoi, minkälaisia tunnelmia se oli omiaan siivittämään? Epäilemättä erinäiset näkemykset tulvivat siitä esiin, hahmotettiin ihmisen osaa maailmankaikkeudessa; teosofia, spiritualismi, astrologia, luontainen uskonnollisuus, mystiset kokemukset, kontaktihenkilönä olemisen rooli ynnä monenkirjava yksityinen, lievän varautunut ufo-tutkimusmentaliteetti yrittivät saada aikaan kipinää, hallitsematonta kipinää yhteisen viirin alla. Näet ulkopuolinen saattaa vain hymähtää tällaisesta, hän ei ymmärrä tällaisen keitoksen ainesosia; jää ikävä sivumaku, julkisuus niittää voittojaan.

On tietenkin perin hankala sanoa, mikä sitten on keskeistä ufo-aiheiston erittelemiseksi. Niin, minkälaisista lähtökohdista voisimme saada jotakin mielenkiintoista irti. Meidän tulee vastaisuudessa enemmän tiedostaa omaksumiemme lähtökohtien taustaa, keskittyä terävämmin johonkin täsmennettyyn otaksumaan, meidän tulee seuloa ja meidän tulee kitkeä. Emme voi millään "omaksua, ottaa vastaan kaikkea", käsityksemme viettelevät meidät aina, meidän tulee olla valppaita, meidän on voitava keskustella eriytyneemmin.

Ufo-seminaareja vastaisuudessa suunniteltaessa olisi hyvä pitää mielessä nämä informaation tulvan aiheuttamat "häiriöt", jotka niin kärkkäästi tekevät ufoista kummajaisia ja kummajaisista ufoja.

Raimo Heiskanen

HAVAINTO-ilmoituksia

UFO MUURATJÄRVELLÄ

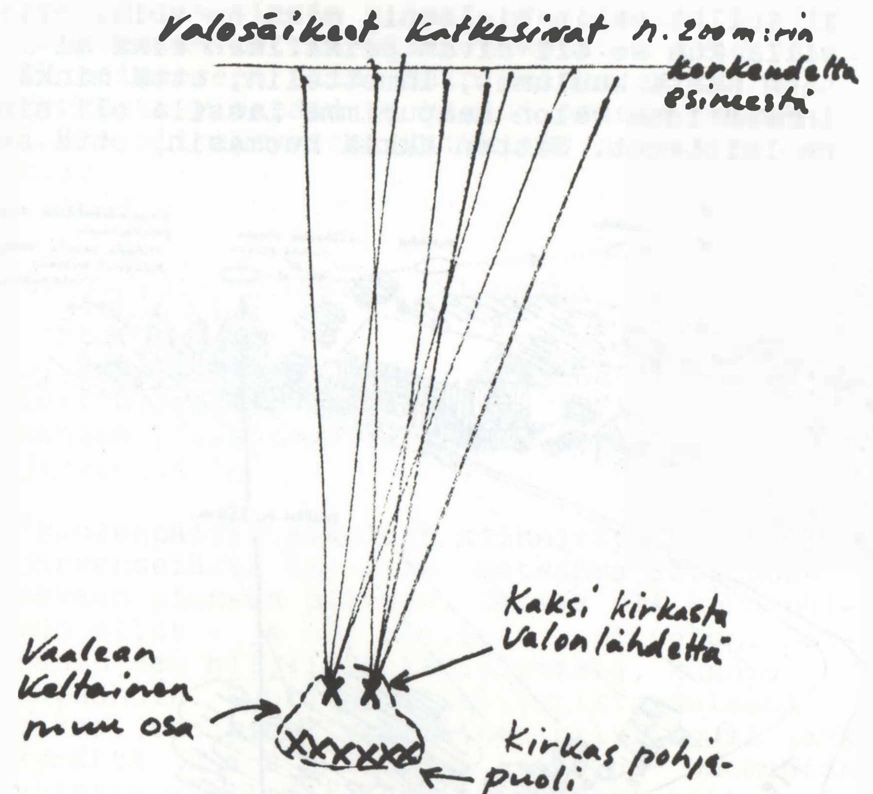
Trukinkuljettaja Aarne Molin (58) oli kuluvan vuoden kesällä viettämässä lomaansa Muuratjärvellä, joka sijaitsee Muuramessa Keski-Suomessa. Heinäkuun 16 päivän klo 7,50 hän koki aamuisella uintiretkellään seuraavaa: Uimasta palatessaan hänen silmiään häikäisi valo, joka tuli ylhäältä vasemmalta. (Kuu oli tuolloin katsojasta oikealla ja aurinko takana oikealla). Hän totesi, että häikäisyn aiheuttaja oli jokin hyvin kirkas ylhäällä taivaalla. Hetken kuluttua se joutui ilmeisesti pois auringon heijastuspiiristä, sillä nyt näkyi selvästi, että se oli suorakaiteen muotoinen hyvin kirkas hopean tai alumiinin värinen esine, joka näytti yhtä suurelta kuin 4 cm ojennetun käsivarren päässä. Esine kulki suoraviivaista rataa lounaasta koilliseen kadoten metsän taakse, sen vauhti oli suurempi kuin suihkukoneella.

HAVAINTOPAIKKA POHJOIS-VESSÖ

BIJURBÖLEN KYLÄ

Trukinkuljettaja Börje Granquist (45) heräsi yöllä 24.9.1972 noin kello 3 ja meni ulos. Hän näki taivaalla n. 60° korkeudella horisontista päärynänmuotoisen vaaleankeltaisen esineen. Se oli erittäin kirkas, omavaloinen ja se kellui paikallaan. Sen yläosassa näkyi kaksi valolähdettä, joista lähti voimakkaat valosäikeet ylöspäin n. 200 metrin korkeuteen,

jossa ne ikäänkuin leikkautuivat poikki. Esineen pohja oli kirkkaasti valaistu, ja sen koko oli noin viidennes kuun koosta. Siitä ei kuulunut mitään ääntä. Esine oli arviolta 1 000 metrin korkeudella ja sen leveys oli ehkä 30 metriä. Katseltuaan esinettä noin puolen tunnin ajan Granquist meni takaisin sisälle, jolloin esine jäi edelleen kellumaan samalle paikalle, missä se oli koko ajan ollut.

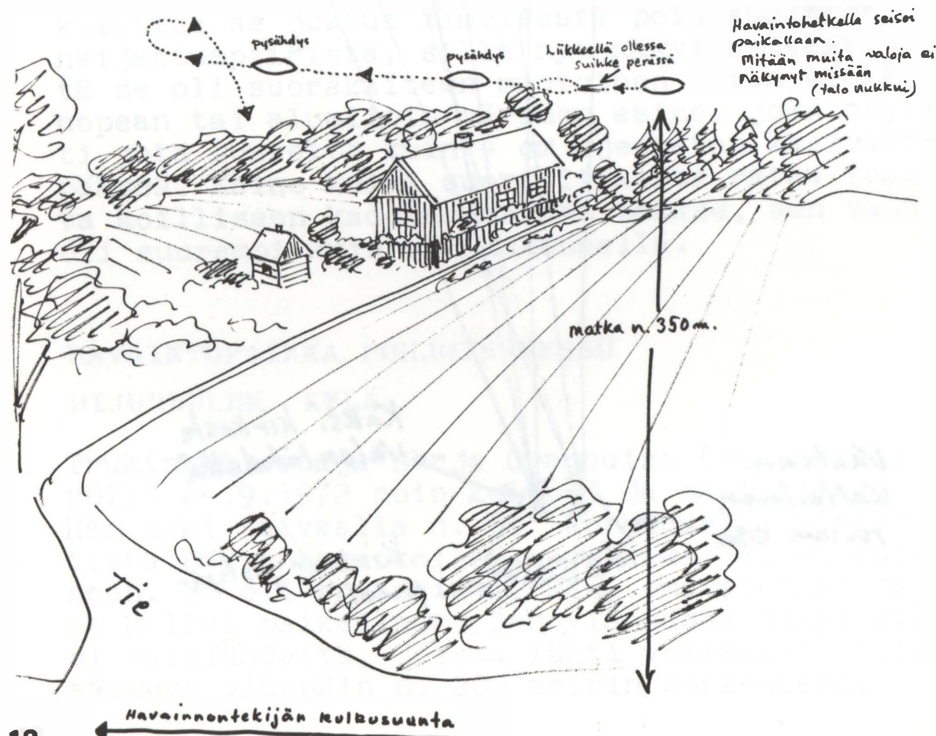

HAVAINTO LAMMIN KIRKONKYLÄSSÄ

Hannele Isola (16) kotoisin Lammilta kertoo viime toukokuussa Lammin kirkonkylässä kokemastaan:

Oli toukokuun 14 päivän ilta, olin palaamassa bussilla kotiini, kello oli 24.10 kun kotini tienhaarassa huomasin naapuritalon (matkaa n. 350 m) yllä pellon reunan ja puiden latvojen yläpuolella aika suuren, - noin 6 m leveän - soikean, litteän valon, jolla oli terävät ääriviivat. Se oli väriltään vihertävän fosforimainen.

Ei tullut ensin mieleeni, mikä se voisi olla, sillä kun se oli aivan paikallaan eikä mitään ääntä kuulunut, ihmettelin, että minkä ihmeen ison valon naapurimme Lassila oli sinne laittanut. Sitten äkkiä huomasin, että se

alkoi hitaasti liikkua meidän taloomme päin. Silloinkaan en hätkähtänyt enkä tajunnut, mikä se oli. Sitten näin, että sen perästä lähti vaalea suihke, joka oli vaaleampi kuin itse esine. Esine pysähtyi hetkeksi ja lähti taas hyvin hitaasti liikkeelle edelleen meidän taloamme kohti koko ajan loivasti nousten. Taas se pysähtyi - suihke näkyi koko ajan sen perässä kun se liikkui - mutta hävisi, kun esine pysähtyi. Nyt se lähti liikkeelle nopeammin. Ja nyt vasta pelästyin, kun mieleeni tuli, että kenties tuo on nyt se UFO. Olin hyvin vähän tutustunut UFO-kirjallisuuteen ja mielessäni pyörivät nyt ne negatiiviset tapaukset, joita tiesin niistä. Peloissani lähdin juoksemaan kotiin päin vilkaisten aina välillä esineeseen päin. Näin kuinka se kaarsi jyrkästi ylöspäin ja hävisi metsän taakse. Esine oli näkyvissä kaikkiaan noin 3 minuuttia.

UFOT PILKKIMIESTEN VIERAINA

Jyväskyläläinen Jorma L. kertoo mitä hän koki ollessaan maaliskuussa 1971 appensa kanssa pilkkiongella keskisuomalaisella järvenjäällä.

"Puolenpäivän aikoihin kiinnittyi huomioni järvenselältä (n. 2 km) metsänrajasta nousevaan pieneen pilveen. Taivas oli koko päivän ollut - ja oli edelleen - pilvetön. Seurasin sen hiljaista lähestymistä, kunnes häpsähdin. Tuuli kävi selvästikin selkäni takaa, tuo pieni yksinäinen pilvi nousi järkkymättä v a s t a t u u l e e n. Huomautin asiasta apelleni, hänkin vakuutti asian vaikuttavan merkilliseltä. Tällöin otin pilvestä valokuvan vieressäni olleella kameralla-

ni. Pilvi oli tällöin n. 5 km etäisyydellä, korkeutta n. 600-800 m. Otin vielä toisen kuvan, jossa näkyy appeni ja esine hieman suurempana.

Tällöin "tunsin" paremmin kuin näin pilven sykkivän punaisen ja sinisen valon heijastuksia. Käteni vapisivat ja tunsin jonkinmoista pelkoa, joka ei tuntunut olevan lähtöisin itsestäni. Otin vielä kolmannen kuvan (sitä ei ole kehitetty, negatiivi kuitenkin onnistunut).

Lähdin juosten mökille hakemaan kiikaria (matkaa n. 200 m). Rannalla vilkaisin vielä pilveä, se oli paikoillaan. Viivyin hakumatkalla korkeintaan 20 sekuntia, ja tullessani rantaan pilvi oli poissa. Kävelin appeni luokse taivaalle tähyillen, se pysyi tyhjänä. Kysyin, näkikö hän sen poistuvan. Hän sanoi sen palanneen tulosuuntaansa jättäen jälkeensä punaisen juovan. Hetkeä myöhemmin huomasin metsänrajan yläpuolella vastarannalla (etäisyys ainakin 3 km) kaksi pitkänomaista pilveä. Aloin seurata niitä kiikarilla. Käsieni vapinan vuoksi se oli hankalaa. Kiikari 20 x 50. Pilvet tuntuivat liikkuvan päittäin, aivankuin suutelevan ja taas eroavan. Sitten toisesta näkyi irtoavan viisi pienempää palloa. Näillä ei ollut pilvipeitettä, vaan ne loistivat kuin pienet lamput. Otin tästäkin valokuvan, vaikka etäisyyden vuoksi siinä tuskin mitään selvää erottaa (negatiivia ei ole kehitetty).

Tämä viisikko teki peräkanaa jonkinlaisen koukkauksen käsittääkseni hyvin suurella nopeudella, sukeltaen takaisin pilveen. Pilvet etääntyivät tämän jälkeen hitaasti, lopulta niiden seuraaminen kiikarillakin kävi mahdottomaksi. Tavallisuudesta poikkeavaa ei tämän jälkeen esiintynyt."

(Riittävän terävän suurennoksen saaminen kuvista osoittautui ylivoimaiseksi, toim.)

VALOILMIÖITÄ TAMPEREEN TAIVAALLA

Elokuun 20 p:nä 1972 klo 22.55-23.00 näimme ystäväni Maarit Merimaa ja minä ufoaallon taivaalla. Huomasin valon välähdyksen eteläisellä taivaalla. Ihmettelin, mikä se mahtoi olla. Olin ollut ikkunassa noin 5 minuuttia, kun ufoaalto alkoi. Näin yhden ufon lentävän etelästä pohjoiseen hyvin suurella nopeudella. Kutsuin Maarit Merimaan myös ikkunaan. Hetken kuluttua 5 ufoa ilmestyi eteläiseltä taivaalta lentäen pohjoiseen ensin selvässä muodostelmassa, kunnes keskellä oleva ufo alkoi käyttäytyä omituisesti. Se kiemurteli neljän ufon keskellä pysyen kuitenkin muodostelmassa. Muodostelma oli X-kirjaimen muotoinen, siis kaksi ufoa molemmilla sivustoilla ja yksi keskellä. Ufot olivat kirkkaita. Ne lensivät noin 500-600 metrin korkeudella pilvien alapuolella. Mitään ääntä ei kuulunut. Edelleen ufot olivat kirkkaan valkoisia kananmunan muotoisia ja kokoisia maasta nähtyinä. Nämä viisi ufoa näimme molemmat. Tämän jälkeen näimme 2 ufoa. Toinen ilmestyi idästä toinen lännestä. Ne kaartoivat laajassa kaaressa läheten toisiaan, kunnes aivan lähellä toisiaan jatkoivat matkaansa länteen. Tämän jälkeen ilmestyi vielä yksi ufo. Se tuli etelästä ja eteni pohjoista kohti. Sen ollessa aivan päittemme yläpuolella näimme sen muodon, joka oli puolikuun muoto, alhaaltapäin nähtynä. Koko havainnon kestoaika oli, kuten alussa jo mainitsin, noin 5 minuuttia. Sää havainnon aikana oli puolipilvinen.

Paul Kronlund

TERVEISIÄ NORJASTA

Norjalainen ufotutkimusjärjestö Norsk UFO-Center on lähettänyt yhdistyksellemme tietoja tänä vuonna kesäkuun aikana eräissä Lyngen- ja Nansen-vuonojen saarissa havaituista selittämättömistä painanteista.

Jäljet ovat sijainneet hiekkarannoilla melko lähellä merta, niin lähellä, että ne joutuivat nousuveden alle. Jäljet olivat suurimmaksi osaksi kolmionmuotoisia, 25-40 cm syviä ja 1,5 m leveitä pystysuoria painanteita, sirottuneina n. 25 m laajuiselle alueelle ja antoivat vaikutelman, että ovat hyvin painavan esineen aiheuttamia. Mielenkiintoista on, että löytöpaikat Kjølsøya, Leirvikholmen ja Varpneset sijaitsevat samalla suoralla viivalla. Painanteet ovat herättäneet suurta huomiota Norjassa; mm. poliisit ovat tutkineet paikat tarkkaan ja lentokoneista käsin on suoritettu kuvauksia.

Norsk UFO-Center on suorittanut radioaktiivisuuden mittauksia jälkien löytöpaikoilla ja todennut, että ainakin Leirvikholmenin painanteissa on merkkejä nopeasti hajoavasta radioaktiivisesta aineesta, joka ei voi olla peräisin maaperästä.

Painanteiden alkuperästä on esitetty erilaisia olettamuksia: on esimerkiksi ajateltu, että nousuveden mukana rannalle joutuneet jäälohkareet tai ajelehtivat ponttoonit olisivat näiden jättiläismäisten jälkien takana. Kyseiset selitykset eivät useista syistä tunnu järkeviltä. Vastaavankaltaisia painanteita on löydetty myös Antenista Ruotsissa; kyseiseen tapaukseen liittyi myös hohtavien esineiden havaintoja.

Odotamme kiinnostuneina tarkempia tietoja Norjan viimekesäisistä ilmiöistä.

VIMANA

PAIKALLISKERHOT:

Helsinki	Timo Pyhälä puh. 650995 os. Pietarinkatu 8 B 11
Jyväskylä	Jouko Vaara puh. 941 - 213405 os. Käyräkatu 5 B 14
Kemi	Kari Kuure os. PL 13 94100 Kemi
Kotka	Osmo Kontula os. 54480 Nokkala
Lahti	"UFO 78" Jorma Leinonen os. Puistokatu 9 A 26 15100 Lahti 10
Lappeenranta	"UFO 66" Tapani Kuningas puh. Uro 71 os. Uro kk
Mikkeli	Matti Kinnunen puh. 26033 os. Sairila Visulahti
Nurmijärvi	Viljo Penttilä puh 204034 os. Nurmijärvi kk
Pori	Jarl Lund puh. 939-15908 os. Valtakatu 5 D
Savonlinna	Pekka Sarnila puh. 23532 os. Rantala 57510 Savonlinna 51
Seinäjoki	Runar Smedlund puh. 961-14719
Tampere	Veikko Nurmi puh. 931-680211 os. Huvilakatu 2 22970 Pirkkala 7
Vaasa	Keijo Muukka puh. 961-211525 os. Hyttystie 5 C 24

Värioffset

VIMANA